

Helena Immonen

PURPPURAUSVAN ANIMAAGIT

KISSOJEN VALTAKUNTA

Tammi

PURPPURAUSVAN ANIMAAGIT -SARJA

Karakalin voima

Kokelaiden koitos

Zelenen salaisuus

Kissojen valtakunta

Helena Immonen

PURPPURAUSVAN
ANIMAAGIT

KISSOJEN VALTAKUNTA

TAMMI • HELSINKI

Ensimmäinen painos

Teksti © Helena Immonen 2025

Kuvitus © Pasi Leinonen 2025

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6737-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

1

Paistetun kalan sekä tuoreen leivän tuoksu leijaili houkuttelevana Tommon sieraimiin. Lokit kirkuivat meren yllä niin, ettei omia ajatuksia tahtonut kuulla.

Tommo väisteli torilla tungeksivia ihmisiä karakalin sula-vuudella, vaikka kulkikin ihmisen hahmossaan. Naurulokki laskeutui kalapöydän kulmalle, ja kun myyjä yritti hätistellä lintua tiehensä, se räkäisi:

”Älä nyt hermostu, minähän vain katselen!”

”Äh, anteeksi Oswald, en tunnistanut sinua”, myyjä vastasi pahoitellen. ”Täällä on niin paljon lokkeja tänään. Mitä saisi olla? Turska on tuoretta, eilen illalla nostettua.”

Keskustelun yksityiskohdat vaimenivat yleiseen hälyyn. Tommo kiirehti eteenpäin hakien katseellaan tovereitaan. Kello tikitti, ja heillä alkoi olla kiire. Hedda oli pysähtynyt ihailemaan veitsiä sepän kojulla, kun taas Jarek ja Aasa olivat päässeet jo torin laidalle. He seisoivat keskenään keskustellen ja selvästi Tommoa sekä Heddaa odottaen.

Bene Odera oli aivan niin hektinen kuin Tommo oli muistellutkin. Ja aivan yhtä mahtava! Koko ajan tapahtui jotakin, eikä tylsiä hetkiä ollut. Kaupunki pursusi elämää ja sykettä, uusia ideoita ja seikkailunjanoisia nuoria. Bene Odera oli aivan toinen maailma kuin usvaheimon pieni ja rauhallinen kylä.

Aasan ja Tommon katseet kohtasivat väkijoukon läpi. Tommo tunnisti ystävänsä kärsimättömän ilmeen. Aasa heilautti kädellään kiireen merkiksi.

”Hedda!” Tommo huudahti. ”Mennään. Voit tulla myöhemmin tinkimään veitsistä.”

Hedda näytti tyytymättömältä, mutta laski teräaseen kädestään ja kääntyi Tommon suuntaan.

”Hän oli juuri aikeissa alentaa hintaa”, Hedda marmatti, kun he astelivat Jarekin ja Aasan luo.

”Ja dramaattinen lähtösi saa hänet varmasti antamaan vielä paremman hinnan, kun parin tunnin päästä maleksit välinpitämättömästi ohi”, Tommo tuumasi. Heddan kasvoille levisi tietäväinen virne; juuri niin hän oli takuulla aikonutkin tehdä.

”Vauhtia”, Aasa hoputti, kun nelikko oli jälleen yhdessä. ”Tästä tapaamisesta ei ole lupa myöhästyä!”

Tommo harppoi ystäviensä rinnalla katua eteenpäin. Hedda siirtyi ryhmän kärkeen, sillä hän oli käynyt tiedustelemassa reitin etukäteen ja tiesi, missä oikea talo sijaitsi. Tommo tunsu sydämensä laukkaavan rinnassa. Käsi hakeutui vaistomaisesti kaulassa roikkuvan riipuksen kohdalle. Hän puristi Salaisuuden Kantajan riipusta hermostuneesti ja veti henkeä. Sitten hän laski käden alas ja antoi korun olla. Hänen täytyisi pysyä rauhallisena ja vakuuttavana.

Hedda kääntyi vasemmalle. Hetken he kiipesivät jyrkkää mäkeä ylös, kunnes Hedda kääntyi oikealle ja pysähtyi pienen kivitalon eteen. Talossa oli puinen ovi ja valkoiset ovenpielet.

”Tässä se on”, Hedda sanoi.

Tommo nielaisi. Hän astui eteenpäin ja koputti oveen terävästi. Hän toivoi, ettei talon asukas aistisi hänen hermostuneisuuttaan.

Ovi avautui narahtaen. Nuori poika, Tommosta ehkä muutaman vuoden vanhempi, kurkisti oviaukosta ja tervehti tulijoita. Pojalla oli pitkät hiukset, jotka oli kietaitu poninhännälle. Hän oli hieman luiseva, mutta käsivarret olivat jäntevät ja kenties kovaan työhön tottuneet.

”Hyvää huomenta. Minä olen Aarikki, Salaisuuden Kantajan oppipoika. Tervetuloa. Hän odottaa teitä.”

Aarikki siirtyi sivuun ja piti ovea kutsuvasti auki. Tommon johdolla joukko astui sisään taloon, joka oli vaatimaton mutta kotoisa. Talo oli sisustettu vaaleilla sävyillä. Tuvan pöydän päällä oli maljakko täynnä sinisiä astereita.

”Verena on takahuoneessa. Hänen liikkumisensa on nykyään hieman hankalaa”, Aarikki selitti ja osoitti talon ainoan kamarin ovea. ”Menkää rohkeasti sisään.”

Tommo tunsi tutun pelonsekaisen jännityksen kasvavan sisällään. Miksi hän pelkäsi? Verena oli ystävä, ei vihollinen. Silti Tommo tunsi kävelevänsä kohti uhkaavaa testiä, jopa animaagin vaellusta kovempaa koetusta. Hän pelkäsi, että viimeistään Verena sanoisi ääneen sen, mitä kaikki muut ajattelivat: Ettei Tommosta ollut Salaisuuden Kantajaksi. Että hänen äitinsä oli kuolinhetkellään tehnyt karmaisevan virheen.

”Rohkeasti nyt”, Aasa sanoi ja tuuppasi Tommoa eteenpäin. Aasa näki hänestä aina heti, kun jokin tuntui vaikealta.

Tommo käveli huoneen ovele raskain askelin. Hän koputti oveen, ja saatuaan luvan astua sisään hän teki niin. Ystävät seurasivat perässä.

Vesiheimon Salaisuuden Kantaja istui puisessa kiikku-
tuolissa. Hänellä oli kädessään kävelykeppi, jonka toinen

pää nojasi lattialla olevaan ryjiyyn. Verenan hiukset olivat kauttaaltaan harmaat ja kasvot uurteiset. Vasenta silmää peitti valkoinen kaihi, ja oikea silmä oli osittain harmaantunut.

”Astu lähemmäs, poikaseni, jotta voin tarkastella sinua”, Verena sanoi. Hänen äänensä oli pehmeä, vaikka huokui auktoriteettia. Vesiheimon Salaisuuden Kantaja oli tottunut siihen, että kaikki hiljenivät, kun hän puhui.

Tommo käveli Verenan eteen ja katsoi häntä silmiin. Verena oli hetken hiljaa, mutta nyökkäsi sitten hyväksyvästi.

”Seljan poika, näen sen selvästi. Sinä tietysti ajattelet, etten minä voi nähdä mitään näiden silmien kanssa, mutta vielä mitä. Minun näköni ei ole samanlainen kuin... Hetkinen. Tulepas vielä lähemmäs.”

Verena nosti kätensä ja viittoi Tommoa tulemaan niin lähelle, että nainen saattoi koskettaa häntä. Tommon sydän väpätti, kun hän totteli vanhan naisen käskyä. Nytkö se tapahtuisi? Nytkö hänen surkeutensa julistettaisiin kaikelle maailmalle? Tai jos nyt ei maailmalle, niin ainakin hänen ystävilleen.

Verena kohotti kätensä ja laski sen Tommon otsalle. Hän sulki silmänsä ja hengitti syvään. Kun hän avasi silmänsä taas, katse oli terävä.

”Sinä et olekaan mikään tavallinen Salaisuuden Kantaja”, Verena kuiskasi. ”Usva ei ole vain sinun mukanas vaan se on... osa sinua.”

Tommo nielaisi. Hänen Salaisuuden Kantajan riipuksensa oli hajonnut taistelussa Mortonin linnassa, ja riipuksen usva oli siirtynyt hänen sisälleen. Tommo ei tiennyt, miksi niin oli käynyt. Jarek oli luovuttanut jääheimon vanhan riipuksen Tommon käyttöön, joten riipus roikkui hänen kaulallaan aivan kuten kaikkien muidenkin heimojen Kantajilla.

”Tämä on erikoista, mutta nyt ymmärrän sen, mitä usva kertoi minulle aiemmin...” Verena mutisi. ”Kaikki täsmää, ja voin luottavaisin mielin lähettää teidät matkaan.”

”Lähettää meidät minne?” Tommo kysyi.

”Valentiaan, vanojen maahan. Sinnehän te olette menossa, eikö totta?”

2

Nelikko seiso i huoneen keskellä hieman ty pertyneenä. He eivät olleet kertoneet aikomuksistaan kenellekään muulle kuin usvaheimon vastavalitulle vanhinten neuvostolle. Bene Oderaan tultuaan he olivat esittäneet vierailupyynnön heimon Salaisuuden Kantajan luo, kuten tapana oli, kun Kantaja vieraili toisen heimon alueella. Miten Verena saattoi siis tietää heidän suunnitelmistaan?

”Älkää näyttäkö noin järkyttyneiltä”, nainen naurahti. ”Noin vähä nkö te tiedätte Salaisuuden Kantajien kyvyistä? Teillä on paljon opittavaa. Olette matkalla vaaralliseen paikkaan, eikä siellä ole varaa virheisiin. Minä autan teitä parhaani mukaan. No niin, seuraava sieltä, tulepas tänne, haluan tarkastella teitä kaikkia.”

Aasa astui Verenan eteen seuraavaksi. Nainen tutki häntä keskittynyt ilme kasvoillaan ja vinkkasi sitten Heddaa astumaan lähemmäs. Viimeiseksi Verenan eteen joutui Jarek, jota nainen tutkaili pitkään.

”Olette erikoinen joukko, se on pakko sanoa. Erikoinen ja erityisin ominaisuuksin varusteltu. Tiedän kyllä oikein hyvin, mitä te kaikki olette tehneet”, Verena sanoi ja katsoi heitä vuorotellen. ”Tommo, turhaan sinä itseäsi epäilet. Äitisi tiesi aivan hyvin, mitä teki. Aasa, sinun voimasi on jo kaikkien heimojen tiedossa. Omista voimasi ja hallitse sitä viisaasti. Hedda, sinusta ei kukaan tiedä juuri mitään, ja niin sen täytyykin olla. Tiedustelijan on toimittava tuntemattomana. Ja Jarek... Sinä olet jääheimon perillinen. Sinun sisälläsi uinuu jäätikkö, joka voi murskata alleen mitä vain. Toivottavasti pysyt sen jäätikön herrana, hallitset sitä. Se on ensiarvoisen tärkeää.”

Jarek nyökkäsi, mutta ei sanonut mitään. Tommo näki, että ystävä tiesi tarkalleen, mistä Verena puhui.

Verena nojautui eteenpäin keinutuolissa ja otti tukea kävelykepeistään.

”Tommo, näytähän riipuksesi.”

Tommo veti pisanamuotoisen lasiriipuksen esiin paitansa alta. Sen sisällä usva näytti hieman violetinpunaiselta. Verena nyökkäsi hyväksyvästi ja näytti sitten oman riipuksensa. Sen värisävy oli vaaleampi.

”Usva on Zelenen hengitystä, kuten varmasti tiedät. Usvan tehtävä on ohjata animaageja oikealla tiellä, ja Salaisuuden Kantajat ovat usvan tulkitsijoita. Me olemme vartijoita, jotka antavat ensimmäisen varoituksen, kun jokin vaara uhkaa. Se vaara voi tulla animaagien sisältä, kuten Ismarin tapauksessa, tai ulkoa, kuten Mortonin kanssa.”

”Miksi meidän riipustemme usva on eri sävyinen?” Tommo kysyi.

”Erittäin hyvä kysymys. Usva toimii apuna kaikille animaageille, mutta myös jokaiselle heimolle erikseen. Minun tehtäväni on palvella vesiheimoa, sinun taas usvaheimoa.

Joskus vaarat ovat yhteisiä, mutta eivät aina. Heimojamme voi uhata myös eri asiat, ja siksi usva voi käyttäytyä eri tavalla. Aarikki, tuopa se kartta!”

Kantajan oppipoika tuli huoneeseen paperisen kartan kanssa. Hän laski sen pöydälle ja sytytti pienen jalkalam-pun, joka oli pöydän vieressä. Makuuhuoneessa oli muutoin hämärää.

”Reumatismini on jo niin pitkällä, että liikkuminen on vaikeaa. Onneksi minulla on Aarikki apunani. Hän on hyvä poika”, Verena selitti. ”Ei koskaan valita mistään. Tyhjentää yöastiani ja auttaa minut ylös sängystä. Hän on ollut opis-sani kohta viisi vuotta, ja hänestä tulee hyvä Kantaja sitten, kun minusta aika jättää. Kantajan on oltava nöyrä, muista se Tommo. Kantajat ovat palvelijoita.”

”Nöyrä, aivan...” Tommo mutisi.

”Myönnettäköön, että minä olen saanut oppia sen koette-lemusten kautta. Ylpeä Kantaja alkaa ylitulkitsemaan asioita, väittämään sellaista, mitä usva ei koskaan ole paljastanut. Se on vaarallinen tie, poikani, todella vaarallinen! Kantajana tulet taatusti tekemään virheitä. Ne pitävät sinut nöyränä. Noh, katsotaanpa sitä karttaa... Aarikki, selittäisitkö reitin.”

Aarikki hymyili ja kehotti vieraita kerääntymään kartan ympärille. Kaikki neljä tunsivat tietysti Norrapurran kartan, mutta tämä oli paljon suurempi. Heidän mantereensa näkyi pienenä alueena sen yläosassa.

”Kun lähdette täältä, purjehditte ensin Safoun saarelle. Sinne on noin kuukauden merimatka. Safou on merkittävä kauppasaari, yhteyspiste oikeastaan kaikille laivoille, jotka sei-laavat suurella merellä. Safou tekee kauppaa myös animaagien kanssa. Siksi se on turvallinen meille. Melkein kaikki laivat Bene Oderasta purjehtivat sinne. Safoulla voitte vaihtaa laivaa päästäksenne Valentiaan”, Aarikki selitti.

Tommo kuljetti sormiaan purjehdusreittiä pitkin. Niin pitkä matka! Tehdessään päätöksensä hän ei ollut ymmärtänyt, miten kaukana Valentia todella oli. Pelkkiin matkoihin menisi useita kuukausia. Mutta ei hän aikoisi perääntyäkään.

”Tämä teidän on tärkeintä muistaa”, Verena sanoi ja nojasi tiukemmin kävelykeppiinsä. ”Safousta eteenpäin kukaan ei saa tietää, että olette animaageja. Ymmärrätekö, ei kukaan! Valenciassa animaagit ovat lainsuojattomia. Kuka tahansa saa vangita, pahoinpidellä, myydä orjaksi tai vaikka tappaa animaagin ilman seurauksia.”

Verena piti pienen tauon antaen tiedon upota kaikkiin sen vaatimalla vakavuudella.

”Ette voi paljastaa totuutta kenellekään, vaikka teistä kuinka tuntuisi, että joku on ystävä. Teillä ei ole varaa luottaa kehenkään muuhun kuin toisiinne. Ja siksi tarvitsette hyvän taustatarinan. Minusta olisi järkevintä, jos viettäisitte Safoussa vähän aikaa ja oppisitte tuntemaan saaren. Valenciassa voitte sanoa olevanne Safoun orpoja. Saarelle iski pari vuotta sitten kova kulkutauti, joka tappoi paljon aikuisia, mutta jostain syystä ei niinkään lapsia. Monet näistä orvoksi jääneistä ovat hakeutuneet töihin Valentiaan. Aarikki, tuotko sen merkin kaapista?”

Aarikki kääntyi ja käveli seinän vierustalla olevalle lipas-tolle. Hän veti ylimmän laatikon auki ja otti sieltä jotakin. Hän palasi pöydän ääreen ja laski pyöreän metallikiekon kartan päälle. Kiekossa oli outo logo. Tommon mielestä kuva näytti jonkinlaiselta viitalta, jonka päällä oli kirjain V.

”Sanoin, ettette voi luottaa kehenkään muuhun kuin toisiinne. On olemassa yksi poikkeus”, Verena selitti. ”Jos joku näyttää teille tämän merkin, voitte luottaa häneen. Hän on niitä, joita me kutsumme Varjoiksi.”

”Varjoiksi!” Jarek huudahti innostuneena. ”Olen kuullut heistä tarinoita isoisältääni. En tiennyt, että he ovat totta.”

”Varjot ovat totisinta totta”, Verena nyökkäsi.

”Keitä he ovat?” Hedda kysyi innostuneella äänellä.

”Varjot ovat animaageja, joiden tehtävänä on ajaa animaagien etuja maailmalla. He ovat eräänlaisia tiedustelijoita ja suojelijoita. Hyvin harva tietää heidän olemassaolostaan, sillä kyseessä on erittäin salainen yksikkö. Kahden vuosisadan aikana Varjot ovat pelastaneet lukuisia animaageja orjuudesta ja varmasta kuolemasta sekä hankkineet kriittistä tietoa vanojen juonista Salaisuuden Kantajille. Itse asiassa Salaisuuden Kantajat perustivat Varjojen yksikön usvan kehotuksesta aikoinaan.”

Verena sulki silmänsä ja nojasi keinutuolin selkänojaan. Hän huokaisi raskaasti. Tommo yritti arvata, miten vanha nainen oikein oli. Ehkä 80? Tai enemmänkin?

”Olen pahoillani, mutta väsyn herkästi.”

”Voimme kyllä lähteä ja jättää teidät lepäämään”, Aasa sanoi.

”Olen odottanut tätä tapaamista usean viikon ajan. Usva näytti minulle, että olette tulossa.”

”Mitä muuta usva kertoi?” Tommo kuiskasi.

Verena avasi harmaat silmänsä ja hymyili hieman.

”Kehotti minua auttamaan teitä. Teidän matkallanne tulee olemaan jokin tarkoitus. En tiedä mikä, mutta tiedän, että teidän on lähdettävä. Toivon, että saan elää siihen päivään saakka, kunnes palaatte. Lupaattehan tulla tervehtimään heti, kun rantaudutte Bene Oderaan? Jääkää usvan suojaan siihen asti.”

3

”Vauhtia nyt!” Hedda hoputti. Hän oli itse jo noussut Mahtailevan Mursun kannelle kasvot innosta hehkuen. Tommo, Jarek ja Aasa kävelivät nostosiltaa hänen jälkeensä. Merenkulkijat huutelivat toisilleen, ja laivan lastaus oli vielä kesken, kun nelikko raahasi matkatavaransa pieneen neljän hengen hyttiin. Hedda ja Tommo ottivat yläpunkat, Jarek ja Aasa alapunkat. He olivat ostaneet matkaliput Mahtailevalle Mursulle edellisenä päivänä, pian Salaisuuden Kantajalla käyntinsä jälkeen.

”Mennään kannelle katsomaan, kun laiva lähtee”, Hedda ehdotti. Tommo vilkaisi ystäväänsä ja hymyili. Hedda hehkui seikkailun intoa. Oli Tommokin matkasta innoissaan, mutta enemmän häntä jännitti, jopa pelotti. Silti hänestä oli mukava katsella Heddan intoilua.

”Luulin, että olisit halunnut jäädä ihailemaan uusia veitsiäsi”, Jarek naljaili. Hedda oli ostanut kaksi uutta heittoveistä torilta ja paloi halusta päästä kokeilemaan niitä maali-

tauluun. Nyt lähdön nostattama tunnelma vei kuitenkin voiton veitsistä. Nelikko pujahti portaisiin ja kiipesi kannelle, jossa köysiä jo irroteltiin.

Mahtaileva Mursu oli kolmimastoinen alus, parkki. Jos Tommolta olisi kysytty, mitä se tarkoitti, hän ei olisi osannut vastata. Alus oli väline päästä paikasta toiseen ja sillä hyvä.

Mahtaileva Mursu irrottautui satamasta ja aloitti matkansa kohti Safoun saarta. Laiva oli lastattu täyteen Norrapurran raaka-aineita, eri metalleja sekä kuivattuja marjoja ja yrttejä, jotka olivat kysyttyjä maailmalla.

He olivat ostaneet itselleen matkustajaliput, joten mitään työntekoa ei vaadittu. Lippuun kuului majoitus sekä kolme aterialla päivässä. Vaikutti siltä, että heille oli tulossa varsin leppoisa laivamatka Safouhun.

Pian Tommo huomasi erehtyneensä pahemman kerran. Ensimmäiseen kolmeen vuorokauteen hän ei päässyt nauttimaan laivan maittavasta muonasta, sillä hän makasi punkassaan merisairaana. Muistot karakalin saamisen jälkeisistä päivistä vyöryivät esiin. Silloinkin hän oli ollut pahoinvoiva, hylkinyt eläintään. Merisairaus muistutti hieman tuota tunnetta. Tommo vajosi itsesääliin, mutta piristyi hieman, kun Jarek teki hänelle seuraa – myös hän oli tullut huonovointiseksi. Vuorotellen pojat oksentelivat ja valittivat punkissaan samalla, kun tytöt mitä ilmeisimmin nauttivat jännittävästä merimatkasta täysin siemauksin vailla pahoinvoinnin häivääkään.

Synkimmillä hetkillään, aallokon keinuttaessa Mahtailevaa Mursua ja samalla Tommon vatsalaukkua oikein kunnolla, hän mietti, oliko matkaan lähtö ollut virhe. Usvaheimon tuore neuvosto oli vastustanut hänen lähtöään. Tommo ymmärsi sen kyllä, olihan heimo vasta toipumassa Ismarin hyökkäyksestä ja kylän tuhosta. Palattuaan kotiin Tommo oli osallistunut jäl-

leenrakennukseen muiden kanssa. Koko loppukesä oli kulunut uurastaessa. Mutta kun syksy oli saapunut ja värjännyt lähimetsät oranssin eri sävyisiksi, oli Tommo tuntenut vastustamattomaa tarvetta lähteä. Brusi oli ymmärtänyt, koska tiesi totuuden heidän isästään. Sen, että isä saattaisi olla vielä elossa.

Brusi oli puolustanut Tommoa neuvoston kokouksessa. Sanonut, että usvaheimo ei kohdannut akuuttia uhkaa millään suunnalta nyt, kun Ismar ja Morton olivat poissa. Pree-riaheimo oli palauttanut vanhinten neuvoston, eikä heidän uskottu uhkaavan enää ketään. Salaisuuden Kantaja voisi aivan hyvin poistua heimosta, jos usva häntä niin kehotti tekemään. Brusi oli muistuttanut neuvoston jäseniä, joista kaikki olivat häntä vanhempia, että myös Selja oli Kantajana matkustanut usein pois heimon alueelta.

”Tommo?” Jarekin hiljainen ääni kuului alapediltä. Tommo havahtui ajatuksistaan ja murahti epämääräisen vastauksen. ”Onko olosi yhtään parempi? Myrsky on ainakin laantunut.”

”En osaa sanoa. En uskalla nousta ja kokeilla”, Tommo tunnusti. Viimeksi, kun hän oli tullut alas punkasta, hän oli oksentanut melkein heti.

”Pureskele tai ainakin imeskele näitä. Se kuulemma auttaa”, Jarek sanoi, ja Tommo näki näkkileipäpaketin kohoavan punkkansa viereen. Hän nappasi paketin itselleen ja mutisi kiitokset. Hän oli niin kyllästynyt olemaan avuton ja pahoinvoiva. Tommo veti yhden näkkileivän ulos paketista ja haukkasi palan. Hitaasti mutustellen näkkileipä meni alas – ja pysyi siellä. Tuntia myöhemmin Tommo tunsu olonsa paremmaksi ja päätti kokeilla onneaan.

”Lähden kannelle, tuletko mukaan?” hän kysyi Jarekilta.

Yhdessä pojat kiipesivät raikkaaseen meri-ilmaan. Joka puolella näkyi vain vettä silmäkantamattomiin. He kävelivät laivan keulaan ja huomasivat Aasan ja Heddan.

”Kappas, teitäkin näkee”, Hedda virnisti. ”Luulin, että vietätte koko matkan siinä pienessä kopissa.”

”Mitä te puuhaillette?” Tommo kysyi ohittaen piikittelyn.

”Ihailemme maisemia”, Aasa vastasi.

”Mitä maisemia?” Tommo murahti. ”Eihän täällä ole kuin merta.”

”Katso tarkemmin!” Hedda naurahti.

Tommo nojasi reelinkiin ja siristi silmiään. Ja totta tosiaan! Laivan vierellä hyppeli delfinejä. Hymy repesi Tommonkin kasvoille, kun hän ihasteli noiden leikkisien eläinten menoa.

”Vau”, hän henkäisi.

”Niinpä”, Hedda nyökkäsi. ”Näetkö tuon reunimmaisen, jonka evä on vähän vino? Hän on laivan perämies.”

”Sen siitä saa, kun palkkaa delfinin perämieheksi”, kuului möreä ääni lasten takaa. He kääntyivät nopeasti ympäri ja näkivät aluksen kapteenin ruskettuneet kasvot. ”Aina pitämässä hauskaa, kun selkänsä kääntää. Kerran minulla oli alaisena ryhävalas. Kun hän päätti lähteä uimaan, se olikin melkoinen näky.”

Tommo nauroi ääneen. Hän piti kapteenista heti. Tuntui ylipäättään ihanalta olla auringonvalossa.

”Miksi tämän aluksen nimi on Mahtaileva Mursu?” Hedda kysyi.

”Laiva kuului isoisälleni. Hän oli mursu ja käänteli usein ruoria torahampaillaan. Melkoista mahtailua!”

Kapteeni kääntyi kannoillaan ja hekotteli jutulleen vielä pois kävellessään.

Sen päivän jälkeen Tommo ei enää tullut merisairaaksi. Ei hän silti varsinaisesti nauttinut laivamatkasta, joka oli hänen mielestään enimmäkseen tappavan tylsää. Hän vaipui hienoiseen alakuloon ja vannoi, ettei koskaan enää astuisi laivaan. Se oli tietysti typerä lupaus, koska Safoun saarelta pääsi pois

ainoastaan laivan kyydissä, mutta sillä hetkellä uhmakkuus tuntui hyvältä. Oli kai parempi kuitenkin sisuuntua kuin lannistua, Tommo järkeili.

Eräänä iltana, kaksi viikkoa laivan lähdön jälkeen, heidän hyttinsä oveen koputettiin. Kynnyksen takana seisojaksi kaksiviittoihin pukeutunutta hahmoa. He olivat vetäneet huput päidensä yli niin, että kasvoja oli mahdoton erottaa pimeässä käytävässä.

Toinen hahmoista veti hihansa ylös ja näytti käsivarressaan olevaa tatuointia. Viitta ja iso V-kirjain sen keskellä.

”Voimmeko tulla sisään?” hän kysyi.

”JOS EMME TIEDÄ, MILLAINEN UHKA MEITÄ VAANII, MITEN VOIMME VARAUTUA SIIHEN?”

Tommo, Hedda, Aasa ja Jarek aloittavat matkansa kohti Valentiaa, vanojen maata, missä Tommon isän on kerrottu olevan elossa. Valentiassa animaagit ovat kuitenkin lainsuojattomia, joten Tommon, Heddan ja Jarekin on pidettävä taustansa visusti salassa. Pitkällä laivamatkalla on aikaa punoa suunnitelmia. Alku uudella mantereella vaikuttaa lupaavalta, kun Hedda järjestää koko nelikon kuninkaan palkkalistoille. Mutta kun palatsin salaisuudet alkavat paljastua, joutuu Tommo ystävineen elämänsä testiin.

JÄNNITTÄVÄN animaagisarjan neljännessä osassa seikkaillaan toisella mantereella ja uusin säännöin.

Kehen voi luottaa kaupungissa, jossa animaageja vainotaan ja kaikkia epäillään?

9 789520 467371

www.tammi.fi

L84.2

ISBN 978-952-04-6737-1

Kannen kuva: Pasi Leinonen